

LBRIS

We know
books

Elena Barbu

**TE PROVOC
SĂ MĂ IUBEȘTI!**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

Cuvintele lui îmi blochează gândurile și pașii grăbiți, făcându-mi sufletul să tresară. *Unde dragoste nu e, nimic nu e*, cântă chitara lui, pe aleea mărginită de copacii uriași care au început, de câteva săptămâni, o adevărată simfonie a culorilor. Mă întind pe bancă și mă las învăluită de voioșia din jurul meu, de imaginile mâinilor împreunate și ale privirilor jucăușe, de verde și roșu, de natură și de iubire. De uriașul care veghează asupra noastră, chemându-ne mereu să-i cutreierăm cărările.

Nodul din gât îmi atrage atenția asupra dorului din ce în ce mai mare. De un sărut, de o îmbrățișare, de ochii unui bărbat în care să mă privesc și să iau foc. De iubire, dacă ar fi să nu mă mai ascund. Dar nu-mi place aspectul siropos pe care tind să-l dau gândurilor mele, așa că mă ridic de pe bancă și mă scutur de ele, înainte să-mi invadeze mintea. Le

arunc într-un ungher ascuns, pentru a mă voi ocupa de ele când voi fi pregătită sau poate niciodată. Mă îndrept spre acea chitară și acele cuvinte, caut cutia în care să pun niște bani, însă constat că ea nu există. Mă uit nedumerită la omul din fața mea și îi surprind privirea care îmi zâmbeste.

Pare să aibă în jur de șaptezeci de ani, o înălțime medie, un păr creț grizonat și niște ochi căprui în care simți nevoia să privești atunci când ai nevoie de o oază de liniște. Corpul, încă destul de athletic pentru vârsta lui, este evidențiat de o cămașă în carouri și de o pereche de blugi, cu o croială lejeră. Își termină melodia, își lasă chitara să se odihnească pe un rucsac și se așează pe banca din apropiere, în aplauzele trecătorilor care și-au întrerupt plimbarea pentru câteva momente, ca să-l asculte.

“Știți că ați avea nevoie de o cutie în care oamenii să poată să vă pună bani,” îi spun, apropiindu-mă de el. “Altfel, cântați degeaba! Chiar observ nedumerirea de pe chipul celor care trec. Nedumerire pe care o împărtășesc și eu.”

“De ce aș cânta pentru bani,” îmi răspunde el cu un zâmbet în colțul gurii, “când aș putea să o fac pentru atâtea alte lucruri? Sau pur și simplu, să o fac, fără nicio așteptare.”

Mă încrunt ușor, deloc convinsă de ceea ce spune. Mi-e greu să cred că un om ar putea să ofere din timpul și talentul lui fără să încerce să le valorifice în vreun fel. Dar poate mai am multe de învățat și asta mă face să nu-mi continui plimbarea ca ceilalți trecători. Îi cer permisiunea de a mă așeza lângă el. Se trage câțiva centimetri spre dreapta, în semn de aprobare. Mă las pe spătar, în locul lăsat liber, și

“Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut, până acum. Deși obișnuiesc să petrec foarte mult timp în acest colț al orașului.”

Aleea de sub Tâmpa a devenit locul meu preferat din prima zi în care am ajuns în Brașov, în urmă cu mai bine de cinci ani. E locul meu de încărcare și de evadare din zumzăiala vieții citadine. Când vreau să încetinesc curgerea timpului, vin aici și minunea se petrece. Iar când vreau să-mi dezmoțesc corpul după o zi lungă la birou, mă avânt într-o alergare ușoară, pe una dintre cărările care conduc spre platoul din vârful muntelui. Asta este una dintre acele zile. În care am nevoie să mă relaxez și să-mi pun mintea pe pauză. Fără alte complicații.

“Și cu toate acestea, mă bucur să vă cunosc,” continui zâmbind. “Eu sunt Angela și sper să nu vă deranjez cu vorbăria mea.”

Mă surprinde puțin atitudinea deschisă față de acest străin, pentru că mă știu destul de tăcută cu oamenii pe care nu îi cunosc. Obișnuiesc să fiu acea introvertită care are nevoie să fie adoptată de un extravertit. Tăcerea mea este, uneori, confundată cu indiferență sau chiar aroganță. Nu mi-a fost niciodată ușor să mă deschid din prima și nu în fața oricui. Dar ceva, în privirea acestui om, îmi spune că este în regulă să mă apropii.

“De ceva timp, am nevoie să fiu deranjat,” îmi întoarce zâmbetul și se lasă și el pe spătarul băncii, îmbrățișând cu privirea întreaga alee.

Deși e un zumzet viu în jurul nostru, de oameni și păsări și multe culori, un moment de liniște se instalează între noi. Parcă și muntele din spatele nostru așteaptă o poveste.

“Sunt Iurie și n-ai fi avut de unde să mă știi. Astăzi este prima oară când vin aici ținând în mână o chitară. În ultimii aproape patruzeci de ani, mâinile mi-au fost ocupate doar cu cele ale soției mele. Cunosc fiecare colț al acestui munte, fiecare cărare, fiecare bancă de pe care i-am furat sărutări ei. Iată că, poate, eu sunt cel care te plictisește cu vorbăria lui.”

Patruzeci de ani? În altă situație, aș fi râs de această idee că iubirea ar putea să dureze atât de mult. M-aș fi amuzat, de fapt, de orice ar fi avut legătură cu ea. Uneori, te aperi de ceea ce te doare, luându-l în derâdere, minimalizându-l, oferindu-i o etichetă de nepotrivit pentru tine. Uneori, e mai ușor să spui că strugurii sunt acri, decât să accepți regretul de a nu fi ajuns încă la ei.

“Nicidecum, Iurie!” îi spun, dorind să alung gustul amar al celui regret. “Poate că și eu am nevoie să fiu deranjată pe subiectul ăsta.”

“Astăzi cânt în amintirea ei, a soției mele,” continuă mai mult pentru el. “Cânt melodiile ei preferate, în locul ei preferat. Le cânt eu, omul ei preferat.”

“Unde este ea acum?” îl întreb, dar regret întrebarea din momentul în care o rostesc.

Tace. Închide ochii și trage adânc aer în piept, parcă încearcă să calmeze ceva ce-l arde pe interior.

“Tocmai s-a împlinit un an de când a plecat. Și această

chitară a fost singurul mod pe care l-am găsit ca să o păstrez vie în viața mea, până când ne vom întâlni din nou.”

Cu ultimele cuvinte parcă vocea i se frânge. Își mișcă mărul lui Adam, în sus și jos, în încercarea de a-și înghiți, poate, lacrimile. Aș vrea să-i spun ceva, aș vrea să-l îmbrățișez sau măcar să-mi așez o mână pe umărul lui, însă mă limitez la a-l privi.

“Îmi pare rău și, în același timp, mi se pare atât de frumos să trăiești o iubire ca a ta. Sper să cunosc și eu așa ceva, când o să mă fac mare.”

Dar ironia situației mă izbește imediat. Înghit în sec la gândul că am, totuși, douăzeci și opt de ani. Adică nu mai sunt atât de mică.

“E o poveste lungă și repetitivă în viața mea,” continui, încurajată de privirea lui întrebătoare. “Nu cred că am cunoscut vreodată, măcar ceva asemănător cu iubirea. Relațiile din jurul meu, începând cu cea a părinților mei, sunt, mai degrabă, exemple de AȘA NU. Iar experiențele mele de până acum nu sunt deloc încurajatoare.”

Își îndreaptă spatele și se întoarce cu totul către mine. Ca și cum și-a înghesuit propria durere într-un colț, se apleacă înspre a mea, adoptând un ton blajin.

“Aș putea să presupun, din experiență, că asta te-a făcut să-ți cam pierzi încrederea că tu ai putea să construiești ceva bun! Și că e mai simplu după niște ziduri,” dă el glas gândului pe care nu îndrăznesc să-l exprim.

“Oricine se simte în siguranță într-o fortăreață,” încerc să glumesc. “Și oricum, la statura mea *impunătoare*,” îi fac,

zâmbind, semnul ghilimelelor, “oricare ar fi zidurile alea, ar putea fi sărite cu ușurință de oricine.”

Ridică o sprânceană la gluma pe care o folosesc pentru a masca emoții nu tocmai plăcute. E ceea ce știu să fac mai bine. Să-mi pictez un zâmbet larg peste o inimă strânsă. Să nu las pe nimeni să vadă ce se află în spatele lui. Dar, cumva, acest om nu se lasă păcălit de el.

“Îmi permiți să-ți spun un secret?” inspiră adânc și tonul lui grav mă atenționează că urmează să scoată ceva serios la suprafață. Zâmbesc timid și îmi ofer acordul printr-o înclinare a capului.

“La douăzeci de ani eram și eu în povestea asta. Nu credeam în nimic. Mi-a trebuit mult să mă deschid cu adevărat pentru cea care avea să-mi devină soție. Angela,” mă privește protector și-și așează mâna pe brațul meu, oferind o greutate aparte cuvintelor rostite, “poate că în momentul în care vei întâlni acel om alături de care să te simți liberă să-ți arăți și cele mai urâte părți din tine, vei putea să te lași iubită oricât de frică ți-ar fi.”

“Am impresia că îmi vorbești de OZN-uri! Bineînțeles, tu ești unul dintre ele,” îi spun râzând. “Un OZN psiholog!”

“Chiar am făcut facultatea de psihologie, dar primii ani de practică au fost costisitori, așa că am renunțat la gândul de a profesa și m-am orientat spre ceva mai accesibil. Am continuat să învăț pentru mine. Din fericire, orice am făcut de-a lungul timpului, m-a pus în situația de a lucra cu oamenii, într-o formă sau alta. Iar relația cu soția mea să zicem că a fost cea mai tare școală de psihologie.

Experimentată în toate formele ei.”

“Sunt sigură că ai fi fost un psihoterapeut foarte bun, Iurie.”

“Terapeut sau nu, m-am avântat să studiez acele OZN-uri. Și știi ce am aflat?”

“Că ele există?” îl întreb răsând.

“Dar se arată celor care cred în existența lor,” îmi completează imediat întrebarea. “Și care explorează locuri necunoscute pentru a le întâlni, oricât le-ar fi de frică.”

“Nu am avut întâlniri prea reușite cu aceste OZN-uri,” îmi pierd privirea, pentru câteva momente, în crengile copacilor care se avântă să formeze o mică boltă deasupra aleii.

Dacă ar fi să-mi descriu experiențele de până acum, ele au cam fost încărcate de tristețe, de nesiguranță, de un consum prea mare de suflet. Pieptul mi se strânge ca într-o menghină la gândul cuplurilor zâmbitoare din jurul meu, al pozelor cu familii fericite care împânzesc rețelele de socializare. Caut cu frenezie acel ingredient care mie îmi lipsește. Și colac peste pupăză, în această după-amiază, parcă totul în jur este despre iubire. Povestea acestui om pe care, deși abia l-am cunoscut, am senzația că îl cunosc de o viață, muzica lui, tihna pădurii.

“Ești sigură că era un OZN și nu o iluzie a acestuia?”

“Cum aș putea să surprind diferența dintre ele? Poate mă înveți tu, maestre!”

“Aș putea să încep prin a-ți spune că, ori de câte ori m-am certat cu nevastă-mea, în anii lungi de căsnicie, nu am simțit

niciodată că această relație îmi mănâncă din suflet.”

“Ți-e dor de toate acestea?” îndrăznesc să-l întreb, mișcată de mărturisirile lui.

“În orice moment. Și chiar acum a venit timpul să-i mai cânt ceva,” îmi zâmbeste și se ridică de pe bancă, apucându-și din nou chitara. Ciupește de câteva ori corzile ei, căutând să așeze pe ele un ritm cunoscut. Mă ridic și eu și îmi mișc corpul ușor, pregătindu-l pentru alergare.

“Îți mulțumesc pentru tot ceea ce mi-ai împărtășit, Iurie! Te las, acum, cu draga ta amintire și sper să ne mai întâlnim pe aici. Să-mi vorbești despre aceste OZN-uri și poate o să ajung, cumva, să le simt.”

“Oricând, dragă Angela,” îmi aruncă o privire plină de căldură. “Până atunci, ține minte, iubirea poate să te provoace, dar niciodată nu trebuie să fie dificilă!”

“Da, să trăiți!” îi zâmbesc și mă îndrept spre una dintre cărările care urcă pe Tâmpa.

DOI

Zâmbesc priveliștii de la înălțime a orașului și inspir adânc medicamentul natural pe care muntele mi-l oferă. Sunt convinsă că aș putea să stau o viață întreagă cu această imagine pictată pe retină și nu m-aș plictisi. Mă contrariază liniștea din jurul meu, locul fiind asaltat, în general, de suflete din toate colțurile lumii, dar pare că ploaia din această dimineață a reușit să-i sperie. Profit cu plăcere de acest moment și mă așez pe marginea zidului menit să delimiteze micuța terasă de buza prăpastiei. Mă las îmbătată de splendida panoramă a orașului și încerc să ghicesc poveștile căsuțelor presărate pe dealuri. Ca atunci când eram copil și petreceam ore întregi pe acoperiș, făcând pe detectivul și spionând vecinii. Plăcerea cea mai mare era că nimeni nu mă vedea, eram singură cu gândurile și cu visurile mele. Cam asta fac și acum, la zeci de ani distanță.

Coasta abruptă a Tâmppei îmi este refugiu ori de câte ori am nevoie de un strop de liniște, de motivație, de inspirație sau poate chiar de o pauză de la viața mea uneori prozaică. Noul meu acoperiș îmi este refugiu atunci când nu mai vreau să-mi pese de nimeni și de nimic.

Imaginea tatălui meu își face loc în mintea mea și mă face să tresar. Vocea lui, veșnic sugrumată de tuse și răutate, îmi repetă aceeași placă: *viața e nedreaptă!* Un nod mi se așează în stomac la amintirea tuturor momentelor în care m-am lăsat manipulată și m-am învinovățit pentru nefericirea unui om căruia nici nu-i pasă de mine. Nu știu dacă m-a sunat vreodată să mă întrebe un simplu ce fac, dacă sunt bine, fără să se plângă de ceilalți. Nu-mi amintesc când a fost ultima oară când s-a interesat sincer doar de mine. Nici în urmă cu douăzeci de ani, când a plecat, nu părea să-l intereseze prea mult.

Din ochii umezi, lacrimile sunt pregătite să-mi fugă pe obraji și totuși, nu vreau să le dau drumul. Mă las pe spate și-mi îndrept privirea către norii răzleți care se plimbă pe fondul senin al boltei. Îmi distrag atenția de la emoțiile mele, contestând prognoza meteo, deloc convinsă că o să plouă din nou în această după-amiază, deși meteorologii au tot insistat cu asta. Aș face orice, doar să nu stau cu ceea ce mă doare. Sper să reușesc să mă detașez puțin.

“Ai zice că sunt inofensivi acești norișori,” aud, în apropierea mea, o voce joasă și calmă, “dacă ei nu ar continua să se dezvolte și să se transforme în adevărați balauri.”

Mă ridic în picioare hotărâtă să-l confrunt pe amatorul

IBRIS | We know books

care a venit să-mi tulbure colțul de liniște și redescopăr cerul oglindit în cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. Rămân blocată în profunzimea lor exact în momentul în care, lacrimile adunate în colțurile propriilor ochi, nu mai vor să se ascundă și mi se rostogolesc pe obraji.

Câteva fire din părul blond i s-au lipit de frunte și broboane de transpirație i se preling pe tâmples, pierzându-se în barba scurtă, atent îngrijită. Poartă bocanci militari, pantaloni mozaic și un tricou negru care, deși nu foarte mulat, îi evidențiază corpul lucrat. Dacă m-aș apropia de el, i-aș ajunge poate la umăr. Și asta într-o zi bună, cu tocuri și coc.

Așteaptă câteva momente, lăsând mirarea să i se răspândească pe chip. Buzele i se deschid, dar nu reușesc să articuleze niciun cuvânt.

“Nu este nimic ce nu poate fi rezolvat,” răspund întrebării pe care el nu reușește să o rostească.

Acest clișeu a devenit scuza perfectă pentru a fugi de mine și de ceilalți.

Necunoscutul se apropie de marginea terasei și inspiră adânc toată frumusețea pe care valea i-o oferă.

“Nu-mi spune că ai alergat până aici!” caut să evit tăcerea pregătită să se instaleze între noi. O tăcere confortabilă atunci când sunt doar cu mine, dar stânjenitoare în preajma altora. E ca o presiune pe care introvertita de mine o simte, să spună ceva, orice, când știe că exact asta nu-i stă în fire.

“Am ales traseul cel mai ușor,” se întoarce zâmbind și se sprijină de zid, la câțiva centimetri de mine.